

Arrest

nr. 55 112 van 28 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger van Kalenjin-origine te zijn afkomstig van Eldoret, Rift Valley. U huwde in 1991 met (J.M.K.) van Kikuyu-origine en afkomstig van Burn Forest. U hebt vier kinderen met hem en u zorgde ook voor de dochter van uw overleden zus. De familie van uw man heeft u nooit aanvaard omdat u een Kalenjin bent. Uw man zelf nam het wel voor u op en u kende tot 2008 geen problemen omwille van uw gemengde relatie. U verhuisde na uw studies naar Nairobi, waar u in de periode 1989-1994 werkte als secretaresse op het Ministerie van Financiën. Daarna verkocht u tweedehandskledij in Gikomba, Nairobi en uw man werkte als vastgoedmakelaar. In januari 2008, na de verkiezingen van december 2007, was er spanning tussen de stam Kikuyu en de stam Kalenjin. Er waren onlusten in Rift Valley, waarbij de vader en de broer van uw man werden gedood. Hun winkel werd vernield en het gebouw werd afgebrand. De vader en de broer werden door de onveilige

situatie begraven op het kerkhof van Eldoret. U nam niet deel aan de begrafenis, omdat uw schoonmoeder zelf niet aanwezig zou zijn, indien u zou komen. U bleef thuis in Komorocks, Nairobi. Na de gebeurtenissen geraakte uw man verbitterd en hij begon te drinken. Hij vertelde u dat hij wraak zou nemen voor de dood van zijn vader en broer. Hij werd gewelddadig en sloeg u. U kon het niet volhouden en u ging in april 2008 naar uw zus in Mombassa. U bracht uw zus op de hoogte van uw situatie. Uw man belde uw zus op en hij verontschuldigde zich tegenover uw zus. Uw man kwam u ophalen in Mombassa in het gezelschap van een politie-agent. De agent vroeg u waarom u uw geld verspilde met domme uitstapjes, waarop u reageerde dat dit niet het geval was en dat u door uw man geslagen werd. De agent beschouwde het als een huiselijk probleem dat u met uw man diende op te lossen, maar niet door het huis te verlaten. Uw man sprak met uw zus en hij beweerde dat hij het niet zou herhalen. U keerde terug naar Nairobi, maar uw man veranderde niet. U ontdekte in de slaapkamer een hoorn en een kwast. U vroeg uw man wat dat betekende, maar hij gaf u geen uitleg. Van een buurman (K.) vernam u dat hij uw man had gezien in het gezelschap van een andere man. Deze man was samen met twee andere mannen in de zaak van uw buurman langsgesproken en ze vroegen 20.000 shilling beschermgeld. U vernam van de buurman dat die man lid was van Mungiki, een buiten de wet gestelde sekte. De buurman meldde de politie dat hij niet zou betalen. (K.) werd drie weken later vermoord teruggevonden in Soweto. Uw man antwoordde dat hij niets wist van Mungiki, toen u hem hierover vragen stelde. In juni 2008 zei uw man niet te gaan werken. U zou met hem meegaan naar een ceremonie. U werd opgehaald door een 'matatu', d.i. een transportbus, en onderweg werden nog andere mensen opgehaald. U volgde uw man naar Ruai, waar jullie samenkwamen in een mooi huis. De mannen gingen naar de achterkant van het huis en begonnen er een ceremonie. U ging bij twee vrouwen, (M.) en (Mu.), in de woonkamer zitten, die u spraken over Uhuru Kenyatta en hun wens dat Mungiki op de troon zou zitten. Na een tijdje volgde u de vrouwen naar de ceremonie en zag u uw man op een tafel zitten en de leider van de bijeenkomst hem zegenen. De vrouwen vertelden u dat u de eer had om aanwezig te zijn bij deze ceremonie waarbij uw man werd ingezworen als een Mungiki. De rest van de ceremonie gebeurde enkel onder mannen. De vrouwen vertelden u dat u door uw aanwezigheid automatisch een Mungiki zou worden, nadat u gereinigd en besneden was en een eed had afgelegd. U meldde uw man na de ceremonie dat u niet bij Mungiki zou gaan. Uw man antwoordde dat het niet in zijn handen lag, maar bepaald werd door de sekte zelf. U sliep niet die dag en u besloot de volgende dag naar het politiekantoor van Kayole te gaan. Er waren vele mensen nabij het politiekantoor en u wilde uw melding maken waar niemand het hoorde. U ging naar de achterkant van het politiekantoor en vertelde alles aan een agent. Hij vroeg u te wachten en ging even weg. Hij kwam terug en vroeg of u bij Mungiki zou gaan. U antwoordde dat u bescherming nodig had, omdat u niet wist wat er zou gebeuren na uw klacht bij de politie. Na een tijdje kwam uw man binnen, hij was blijkbaar geïnformeerd door de agent. Uw man en de agent groetten elkaar. Uw man gaf de agent 1000 shilling en de agent deed uw situatie af als een huiselijk probleem. Toen u het politiekantoor verliet, stond een 'matatu' u op te wachten, met daarin de leider van de Mungiki-ceremonie en andere mannen. U stapte in en u weende. U en uw man werden thuis gebracht en uw man begon u te slaan. Uw man nam u naar de slaapkamer en bedreigde u met een zwaard. Hij zei u alles te aanvaarden wat hij vroeg en dat de twee vrouwen u 'kirira' of Mungiki-les zouden leren. U werd mentaal ziek. U werd naar het ziekenhuis gebracht door de burens. U was er ongeveer drie weken en u kreeg medicatie. Nadat u ontslagen was uit het ziekenhuis, werd u door uw man een gekke vrouw genoemd. Daarna kwamen de twee vrouwen, (M.) en (Mu.), u meestal op zaterdagmiddag 'kirira' bijbrengen. Uw zoon (E.) werd in december 2008 teruggevonden in een onafgewerkt gebouw in Kayole. Hij had een snede in zijn hoofd. De mensen die rond het lichaam stonden, zeiden dat het het werk was van Mungiki. De politie nam zijn lichaam weg en onderzocht de zaak, maar zonder resultaat. Uw zoon werd begraven op het kerkhof van Langatta, Nairobi volgens de Mungiki-gebruiken. U was aanwezig, maar kende geen emoties. U nam veel medicatie die periode. In januari 2009 vroeg uw man opnieuw dat u niet zou gaan werken. De twee vrouwen, (M.) en (Mu.), kwamen 's ochtends bij u thuis langs. Ze zeiden dat u klaar was voor de drie ceremonies van reiniging, besnijdenis en eedaflegging. Ze vroegen u wat kledij te nemen, daarna zouden jullie naar het huis in Ruai gaan. U liep naar de bovenverdieping en u was ervan overtuigd de vrouwen niet te volgen. U nam uw zak en u riep uw dochters. U zei aan de meid dat u naar de burens ging en u liep samen met uw dochters weg. U nam een 'matatu' in de stad en u ging naar uw tante Mama (R.) in Eldoret. Uw tante belde u op, maar u was uw mobiele telefoon thuis vergeten en uw man antwoordde. Hij beschuldigde uw tante ervan u te hebben aangespoord om uw familie te verlaten. Uw tante zei dat u er niet kon blijven. Ze bracht u naar een vriendin (A.N.) in Kiambu en uw dochters bracht ze bij een vrouw (R.) in Plateau. U geraakte aan een baan als typiste bij de Mungai Coffee Plantation in Kiambu. Uw man zocht u meermaals bij uw zus en uw tante in het gezelschap van

een agent. Begin september 2009 had uw man uw verblijfplaats ontdekt. Op een avond zag u een voertuig op de plantage dat stopte naast de huizen van de werkers. U hoorde de mensen schreeuwen nabij de huizen. U had het gevoel dat het met Mungiki te maken had. U hoorde stemmen en herkende de stem van uw man. U besloot om zich in een put te verstoppen. U kwam de volgende dag uit de put. De mensen van de plantage stonden in een groep bij elkaar en wilde stenen naar u gooien toen u werd opgemerkt. U werd ervan beschuldigd hen problemen te bezorgen en ze zeiden dat u een Mungiki was. U liep weg tot aan de hoofdweg. Een motorfiets gaf u een lift. U nam een 'matatu' naar Nairobi. In Nairobi boekte u een kamer in hotel Gloria in Mfangano Street. U verliet pas uw kamer op de tweede dag en ging eten kopen. U kwam een blanke man (J.) tegen, die u herkende van op het strand in Mombassa. U legde hem uw situatie uit en dat uw leven in gevaar was. U vroeg hem of hij u kon helpen. (J.) vroeg of u geld had. U gaf hem 250.000 shilling. U volgde (.) naar zijn huis in Hurlingham, Nairobi en hij organiseerde uw reis. U hebt Kenya samen met (J.) per vliegtuig verlaten op 29 september 2009. U bent op 30 september 2009 in België aangekomen en u volgde (J.) naar zijn woning. U verbleef ongeveer twee weken bij (J.), die u zei dat hij iemand zocht die u papieren kon geven. (J.) stelde u voor aan een andere man, die u wilde aanraken. U weigerde en bedreigde de man. (J.) zei u de volgende dag dat hij u niet meer zou helpen. Hij stelde u voor om te leren hoe u mensen een massage moest geven, wat u weigerde. Hierna bracht hij u naar Brussel en toonde hij u het gebouw van de Dienst Vreemdelingenzaken. U hebt op 13 oktober 2009 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet omdat u vervolgd werd door uw echtgenoot en de leden van de Mungiki en omdat u vreesde geïnitieerd te zullen worden in de Mungiki en besneden te zullen worden.

Er dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen en uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat een vlucht naar het buitenland en het beroep doen op internationale bescherming niet uw enige mogelijke optie was om te kunnen ontkomen aan de vervolging door uw echtgenoot en door de Mungiki waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest. Uit de algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat slachtoffers in het algemeen in Kenia, waaronder dus ook slachtoffers van de Mungiki, vaak om redenen van algemeen wantrouwen geen bescherming zoeken bij de overheidsinstanties (zie documentatie in het administratieve dossier). U vertelde echter dat u wel naar de politie in Kayole ging en er bescherming vroeg maar dat de agent uw man contacteerde, uw man de agent betaalde en de agent uw probleem afdeed als een huiselijke kwestie (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 9 december 2009, hierna CGVS, pp.9-10). Daarna probeerde u echter niet meer elders opnieuw hulp te zoeken bij de (hogere) Keniaanse autoriteiten. U stelde in Rift Valley niet naar de politie te zijn gestapt omdat uw man de agenten zou omkopen (zie verhoorverslag CGVS, p.14). Nochtans komt uit de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt naar voor dat de Mungiki-sekte een verboden beweging is in Kenia; dat de Keniaanse politie, hoewel er geruchten bestaan van medeplichtigheid met de Mungiki en van oogluikend toelaten van bepaalde gewelddadige acties, toch zeer repressief optreedt tegen de Mungiki en dat verscheidene politici de strijd tegen de Mungiki-sekte goedkeuren (zie documentatie in het administratief dossier). Zo komt uit de meer specifieke informatie waartoe het Commissariaat-generaal toegang heeft naar voor dat in april 2009 nog 120 mensen werden aangehouden die ervan verdacht werden lid te zijn van de Mungiki en dat in augustus 2009 nog een groot aantal verdachten werd aangehouden in Kiambu (zie documentatie in het administratieve dossier). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de politie in Eldoret of in Kiambu niets ondernomen zou hebben als u daar klacht was gaan neerleggen tegen uw man. Uit de informatie komt verder naar voor dat de strijd tegen de Mungiki in mei 2009 één van de grote prioriteiten was van de nationale politie in Kenia (zie documentatie in het administratieve dossier). Hoewel uit de informatie blijkt dat er in Kenia wel degelijk mogelijk is een zekere drempel bestaat voor slachtoffers om naar de politie te stappen, mocht van u, als onafhankelijke vrouw die een zekere scholing genoten heeft en die duidelijk niet bij de pakken bleef zitten, redelijkerwijs wel verwacht worden dat u na juni 2008, toen u langs de achterdeur van het politiekantoor klacht neerlegde bij 'één' agent, toch nog verdere pogingen ondernomen zou hebben opdat uw klacht gehoord zou worden door de Keniaanse autoriteiten. U ondernam hiertoe echter geen enkele poging meer.

Verder dient de aandacht erop gevestigd te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Mungiki slechts in een beperkte regio van Kenia actief zijn en bijgevolg de mogelijkheid bestaat om aan een eventuele dreiging/geweld/vergeldingsactie van de Mungiki te ontkomen door te verhuizen naar een gebied waar de beweging niet actief is (zie documentatie in het administratieve dossier). Toen u gevraagd werd of u nergens anders in Kenia kon blijven antwoordde u dat uw echtgenoot u zou blijven zoeken (zie verhoorverslag CGVS, p.14). U bracht verder echter geen enkel element aan dat erop zou kunnen wijzen dat uw echtgenoot u inderdaad overal in Kenia zou kunnen terugvinden, zeker als u - in tegenstelling tot uw eerder pogingen om aan uw echtgenoot te ontkomen - niet bij iemand uit uw familie- of kennisgeving zou verblijven. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u van Kalenjij-afkomst bent (zie verhoorverslag CGVS, p.2) en dat u zich dus in Kalenjij gebied zou kunnen hervestigen waar de Mungiki (zijnde van Kikuyu afkomst) geen of veel minder invloed hebben.

U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en/of uw reisweg mogelijk maakt.

U legde op het Commissariaat-generaal een **medische attest** opgesteld door Dr (K.D.K.) (dd.18 december 2009) en een **medische correspondentie** van Dr. (B.M.) (dd. 9 november 2009) voor. Deze attesten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Het attest van Dr. (D.K.) stelt immers louter vast dat u geen genitale mutilatie ondergaan hebt, hetgeen ook niet meteen in twijfel getrokken wordt. De correspondentie van Dr. (M.) betreft een doorverwijzing naar een andere arts. Deze doorverwijzing beschrijft uw medicatiegebruik maar brengt geen duidelijkheid met betrekking tot een mogelijke diagnose, noch met betrekking tot de oorzaak hiervan, noch met betrekking tot enige mogelijke gevolgen van uw gezondheidstoestand.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering. Zij beroept zich op een schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij voldoende reden heeft om te vermoeden dat haar vrijheid en leven in gevaar zijn in haar land van herkomst. Vervolging hoeft niet uit te gaan van de overheid maar kan ook verwijzen naar de onwil of onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden. Het bewijs van een gegronde vrees is vaak moeilijk. Het wantrouwen van de asielzoeker tegenover administratieve beslissingen in eigen land wordt vaak meegenomen naar de asielinstanties van de landen waarin hij terecht komen. Die vrees heeft verzoekster meegenomen naar België.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal er niet in is geslaagd zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van haar situatie en vraagt zich af in welke mate een degelijk onderzoek ten gronde werd gevoerd. Rekening moet worden gehouden met de situatie in haar land, waarbij duidelijk is dat de Mungiki aanwezig zijn tot in de hoogste regionen van de macht en de overheid kan gebruiken om opposanten het leven onmogelijk te maken en te vermoorden. De daders blijven buiten schot omdat de overheid hen bescherming biedt. Hetzelfde gebeurde bij verzoekster. Haar echtgenoot werd geholpen door de politie en haar klacht werd afgedaan als huiselijk probleem.

Het argument dat de Mungiki slechts regionaal voor problemen zorgen kan volgens verzoekster niet worden gevolgd. Zij verhuisde naar Mombasa en Kiambu maar de Mungiki en haar echtgenoot vonden haar. De Mungiki hebben de transportbussen grotendeels in handen waardoor zij zich makkelijk doorheen het land kunnen verplaatsen en via een netwerk van contacten mensen kunnen opsporen. Dat zij elders in Kenia veilig zou zijn is derhalve niet juist.

Verzoekster betwist dat zij onvoldoende hulp zocht. Zij werd geconfronteerd met politiediensten die weigerden hulp te bieden of het probleem afwimpelden. Bovendien was de angst voor represailles groot. Haar buurman werd vermoord na het indienen van een klacht en verzoeksters klacht werd niet aanvaard doch integendeel tot tweemaal toe tegen betaling als huiselijk probleem afgedaan. Voorts waren haar echtgenoot en de Mungiki naar haar op zoek in het gezelschap van een politieagent.

Volgens verzoekster is het algemeen bekend dat de Mungiki wijdverspreid zijn en een grote invloed uitoefenen. Zij zijn gewelddadig en vermoorden deserteurs, ter staving waarvan verzoekster verwijst naar een aantal bij het verzoekschrift gevoegde artikels.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien is duidelijk dat de argumenten van de commissaris-generaal niet volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren. Bijgevolg is de materiële motivering niet afdoende aangezien zij gebrekkig is. De situatie en het dossier werden niet correct beoordeeld, er werd niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en men is in onredelijkheid tot de bestreden beslissing gekomen. Verzoekster verwijst naar haar consistente verklaringen waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève en naar de bij het verzoekschrift gevoegde artikels.

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM doordat de bestreden beslissing haar *de facto* verplicht terug te keren naar Kenia. Zij verwijst naar een arrest van het EHRM en voert aan dat zij gelet op haar feitenrelaas bij een terugkeer naar haar land zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Zij voegt een artikel bij het verzoekschrift omtrent de problematiek van gedwongen besnijdenis waarin wordt aangeklaagd dat de politie en autoriteiten dergelijke zaken door de vingers zien.

2.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij heeft haar asielmotieven klaar en duidelijk gesteld. De problematiek van de Mungiki is een algemeen gekend en nationaal gegeven en de overheid treedt onvoldoende op. Indien een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing zou nooit tot een weigering van de vluchtelingenstatus zijn besloten zodat de regels vervat in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 zijn geschonden. Er is een politiek aspect aan haar relaas, met name de Mungiki en hun invloed in Kenia. De bestreden beslissing toont volgens verzoekster de *“onwil of onkunde van het Commissariaat-Generaal”* aan om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van haar situatie. Zij verwijst naar de artikelen bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat de Mungiki een soort maffia-organisatie zijn waarvan de macht en invloed niet te onderschatten is. Men kan zich de vraag stellen in hoeverre de Keniaanse overheid de Mungiki ooit zal kunnen stoppen. Bovendien zijn de Mungiki doorgedrongen tot in de politiek.

2.2.1. De drie door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Verzoekster brengt geen documenten bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit. Verzoekster brengt evenmin enig begin van bewijs bij ter ondersteuning de elementen die zij aanhaalt in haar asielrelaas. Tevens legt zij omtrent haar reisweg onaannemelijke verklaringen aflegde. Zo legde zij vage verklaringen af omtrent de persoon die haar zou hebben geholpen bij haar vlucht en naar België zou hebben begeleid daar waar zij diens volledige naam niet kon geven en niet wist waar hij woonde in België of welke zaken hij deed in Kenia. Voorts wist zij niet hoe deze persoon het paspoort regelde waarmee zij reisde. Evenmin wist zij of het haar eigen foto was die in het paspoort werd opgenomen.

Bovendien kon zij niet preciseren met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd (administratief dossier, stuk 3, p.5). Voormelde vaststellingen zijn een negatieve indicatie voor haar geloofwaardigheid.

Verzoekster betwist dat zij onvoldoende bescherming heeft gezocht en verwijst naar het door haar aangevoerde feitenrelaas. Zij betoogt dat de overheid onwillig of onkundig is haar te beschermen, vaak onvoldoende optreedt of bepaalde zaken door de vingers ziet. Voorts voert zij aan dat de Mungiki machtig zijn en stelt zij zich de vraag of de overheid de Mungiki ooit zal kunnen stoppen.

Verzoeksters betoog en de door haar aangevoerde artikelen zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de pertinente en terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat uit verzoeksters verklaringen en uit de objectieve informatie in het dossier blijkt dat een vlucht naar het buitenland en een beroep op internationale bescherming voor haar de enige mogelijk optie was om te ontkomen aan de problemen veroorzaakt door haar echtgenoot en de Mungiki waarvan zij slachtoffer stelt te zijn.

Verzoekster stapte slechts éénmaal naar de politie en trachtte, nadat de agent bij wie zij klacht indiende haar man contacteerde en het probleem afdeed als een huiselijk probleem, niet meer om elders opnieuw hulp te zoeken bij andere of hogere Keniaanse autoriteiten. De commissaris-generaal motiveert in dit kader met recht dat uit de informatie in het dossier blijkt dat de Mungiki in Kenia een verboden beweging is, dat de Keniaanse politie zeer repressief optreedt tegen de Mungiki en dat de strijd tegen de Mungiki door verscheidene politici wordt goedgekeurd. In april 2009 werden in Eldoret nog 120 mensen aangehouden op verdenking lid te zijn van de Mungiki. In augustus 2009 werd nog een groot aantal verdachten aangehouden in Kiambu. Het is dan ook weinig aannemelijk dat de politie in Eldoret of Kiambu niets zou hebben ondernomen indien verzoekster daar klacht zou hebben ingediend tegen haar man. Uit de informatie komt, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, verder naar voor dat de strijd tegen de Mungiki in mei 2009 één van de grootste prioriteiten was van de nationale politie in Kenia (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie). Deze informatie wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd in de informatie zoals door verzoekster neergelegd bij het verzoekschrift. Ook uit deze artikelen blijkt dat de Mungiki in Kenia een verboden beweging is, alsmede dat de regering en de politie actief de strijd aangaan met deze beweging en daarbij repressief tewerk gaan. De commissaris-generaal concludeerde dan ook met recht dat, hoewel uit de informatie in het dossier blijkt dat in Kenia mogelijk een zekere drempel bestaat voor slachtoffers om naar de politie te stappen, van verzoekster als onafhankelijke vrouw die een zekere scholing heeft genoten en duidelijk niet bij de pakken bleef zitten, redelijkerwijze verwacht mocht worden dat zij, nadat zij in juni 2008 klacht indiende langs de achterdeur van het politiekantoor in Kayole en bij één enkele agent, toch nog verdere pogingen zou hebben ondernomen opdat haar klacht zou worden gehoord door de Keniaanse autoriteiten. Zij ondernam hiertoe echter geen enkele poging meer. Verzoeksters houding is niet afdoende om het ontbreken van nationale beschermingsmogelijkheden aan te tonen. Verweerder benadrukt in dit kader met recht dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien geen nationale bescherming voorhanden is.

De commissaris-generaal motiveert op grond van de informatie in het dossier en verzoeksters verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, tevens met recht dat de Mungiki slechts in een beperkte regio van Kenia actief zijn en dat bijgevolg de mogelijkheid bestaat om aan een eventuele dreiging of vergeldingsactie van de Mungiki te ontkomen door te verhuizen naar een gebied waar de beweging niet actief is. Daar waar verzoekster aanvoert dat de Mungiki-problematiek een nationaal gegeven is, dat de Mungiki aanwezig zijn tot in de hoogste regionen van de macht en de transportbussen grotendeels in handen hebben zodat zij zich kunnen verplaatsen en mensen kunnen opsporen, dient te worden opgemerkt dat de door haar neergelegde artikelen geenszins afbreuk vermogen te doen aan de informatie in het administratief dossier. Vooreerst blijkt uit de door verzoekster zelf neergelegde artikelen dat de Mungiki voornamelijk actief zijn in Nairobi en in bepaalde delen van Central Province en Rift Valley Province. Ook in de informatie in het dossier wordt uitdrukkelijk gesteld dat de Mungiki slechts actief en aanwezig zijn in die gebieden waar de Kikuyu het merendeel uitmaken van de bevolking en dat de activiteiten van de Mungiki derhalve zijn geconcentreerd in Central Province, Nairobi, bepaalde delen van Eastern Province en Rift Valley Province. Bijgevolg vormen de andere delen van Kenia voor slachtoffers van feiten gerelateerd aan de Mungiki een intern vluchtalternatief. Wanneer men verhuist buiten het door de Mungiki gecontroleerde territorium kan men gemakkelijker een nieuwe start maken en is men in principe veilig. Uit de informatie blijkt verder dat de Mungiki geen gecentraliseerde organisatiestructuur hebben en dat de verscheidene onderafdelingen met elkaar concurreren waardoor organisatorische en communicatiebanden, zo deze al bestaan, beperkt zijn. Daar waar verzoekster beweert dat de Mungiki haar via de transportbussen zullen kunnen opsporen dient te

worden opgemerkt dat uit de informatie in het dossier blijkt dat de Mungiki de bestuurders in de zogenaamde 'matatu-industrie' slechts viseren met het oog op afpersing en het verkrijgen van beschermingsgeld. Er is geen bewijs dat de beweging geïnteresseerd is in of voldoende samenhang vertoont om deze industrie effectief te gebruiken voor enig ander doel, zoals het opsporen van individuen (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie, nr.6, p.12; nr.8, p.1-2). Gelet op het voormelde mag van verzoekster, die zoals reeds hoger aangehaald een zekere scholing heeft genoten en aangetoond heeft als een onafhankelijke vrouw te kunnen functioneren, redelijkerwijze worden verwacht dat zij overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet elders in Kenia zou blijven teneinde zich te onttrekken aan de door haar aangevoerde problemen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster voert geen argumentatie omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de sub 2.3.2. gedane vaststellingen inzake de beschermingsmogelijkheden en het interne vluchtalternatief waarover verzoekster beschikt, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het door verzoekster aangevoerde feitenrelaas bevat zij gedetailleerde en pertinente overwegingen die haar afdoende motiveren. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.4. Verzoekster maakt gelet op het voorgaande geenszins aannemelijk dat de motivering gebrekkig, onduidelijk of dubbelzinnig is en preciseert voor het overige in het geheel niet op welke wijze zij de rechten van verdediging geschonden acht. Dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd

2.6. Daar waar verzoekster op algemene wijze alludeert op een gebrek aan zorgvuldig onderzoek dient te worden opgemerkt dat zij niet *in concreto* uitwerkt waar en op welke wijze de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geschonden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feiteenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meerbepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoekster kreeg de kans om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.7. Nog daargelaten de sub 2.3.2. gedane vaststellingen inzake de beschermingsmogelijkheden en het interne vluchtalternatief in hoofde van verzoekster in het kader van de door haar aangevoerde feiten, kan de schending van artikel 5 van het EVRM niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.8. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS